

אלסנברג — ספר תשוב הוכנס לתוך ספרותנו. האיסטניסום הכשרים, המעקפים
 חסמם על נקלה. יואילו נא לקרוא את הפרקים המוסלאים בינים
 שום סן.

השאנן: רשודשים. אני שותה תה, הכפרי, הילדות, פרדס
 העיד באודי ועוד, ועל כלם. אבסובורפיה. אבל בבקשה. עיד פעם ועוד פעם. (אין
 דבר. תתגלו ותעכלו גם. תמצית נקיה).

ידעתי את הדברים במקורם. שם הם מסופרים בספרנו. לכל הזוהר בסגור לירי,
 חסופסן ספר אותם בריסון שלו. היה אולי מקום לקבול על המתרגם שפגם במלודיות של
 הדברים. אבל הוא, הסבזין, ידע לבחור את אלה שגם בריסון נאה להם. ולא עוד
 אלא שעי כן עוד נטף עליהם כובד מרוב החשיבות נבונה — זו החשיבות המלפפת
 תמיד את היצירות הזעירות המפסלות בשיש חי את עירום ההוייה העצמית.
 אויץ אל מעוזם!

ההומור. הוא תמיד רציני, או שאין הומור כלל. כי הדברים עצמם הם רצינים
 עד — חיים ומות; אלא שאנו מחייכים חוץ-פקחים: נו, נו, אין השד נורא כל כך.
 אבל השד הוא אמנם נורא כל-כך...